

ACTE INAUGURAL DEL CURS 2016-2017 A LA UPF **Núria Basi, presidenta del Consell Social**

Saludo el Dr. Arcadi Navarro, secretari d'Universitats i Recerca del Departament d'Empresa i Coneixement de la Generalitat de Catalunya, el Sr. Miguel Àngel Essomba, comissionat d'Educació i Universitats de l'Ajuntament de Barcelona, i el Dr. Jaume Casals, rector de la UPF i el Dr. Pelegrí Viader, secretari general de la Universitat; així com a totes les autoritats i els amics que ens acompanyen, en representació de moltes altres institucions i organitzacions.

Agraeixo la brillant lliçó inaugural a l'il.lustre professor Richard Revesz i desitjo molts èxits a tota la comunitat universitària en aquesta nova etapa acadèmica.

Aprofito per felicitar, una vegada més, a tots els premiats del Consell Social, pel seu esforç singular en la docència, la transferència de coneixement, la innovació en la gestió o la responsabilitat social.

El consell social d'una universitat pública hi representa els interessos de la societat i més d'una meitat dels seus membres són persones alienes a la institució, que col·laboren temporalment i de manera altruista.

En el meu cas, presideixo el consell social de la UPF i aquesta és una experiència molt gratificant i allisonadora, com a empresària i ciutadana. Per això, m'agradaria compartir amb tots vosaltres algunes reflexions personals al respecte.

La UPF ha esdevingut, per a mi, una institució pública de confiança. Sé que fa una bona feina, perquè he pogut conèixer el seu projecte, el seu funcionament i les seves persones.

La proximitat i el coneixement mutu generen confiança, una qüestió que el sector públic ha de tenir més present en vers la ciutadania i, en especial, les universitats, que són el motor del desenvolupament social.

També he de dir que, malgrat el clima actual de desconfiança amb l'administració pública, la institució universitària ha aconseguit mantenir el prestigi històric. I, a Catalunya, a més, les universitats han fet un gran salt endavant.

En tot cas, cal treballar més i millor en la confiança entre societat i universitat i intueixo que la recepta és senzilla: fer una bona feina, explicar-la millor, rendir comptes i aconseguir una major complicitat dels ciutadans, les entitats socials i el món empresarial del nostre país.

Si la universitat actual encara requereix un major i més efectiu reconeixement social, també ha de ser més còmplice de les prioritats i les necessitats socials per mantenir el seu prestigi, però, sobretot, per poder créixer i evolucionar en benefici de tots.

Així mateix, he observat que les universitats reivindiquen l'autonomia institucional com a un gran actiu i crec que és necessari treballar per aconseguir-la.

Les institucions universitàries públiques depenen, majoritàriament, de la subvenció del govern i d'una ingent quantitat de lleis i normes que regulen el seu funcionament, la seva oferta formativa i, fins i tot, els seus treballadors i la capacitat per contractar-los.

A més, les universitats es regeixen per un sistema de govern molt complex i endogàmic, que, juntament amb la dependència de la subvenció i les normes, repercuteix en el talent.

La universitat té una capacitat limitada per atraure i retenir els millors perfils acadèmics i científics o de lideratge i gestió; mentre que, alhora, necessita, per exemple, una constant renovació i actualització de l'oferta formativa, dels mètodes i els continguts, que mai són a cost zero.

El món sempre canvia i, en l'actualitat, es pretén que les persones, amb la formació superior i especialitzada o amb el reciclatge professional, descobreixin i potenciïn les seves capacitats individuals i puguin desenvolupar un projecte propi i diferencial. Una idea ben distinta dels objectius formatius i professionals de fa pocs anys.

Quant a la investigació, aquesta és molt depenent de recursos específics i competitius. Actualment, fins i tot, es planteja la qüestió de si aquesta no podria arribar a ser massa dirigida a resultats i productes que no responguin als interessos generals. Aquí, s'han de pensar estratègies d'equilibri entre recerca bàsica i aplicada.

Com la majoria de les organitzacions, les universitats no han de fer només allò que s'ha de fer, sinó allò que és intel·ligent. El talent és un subjecte essencialment universitari, molt valorat, costós i de rendiment a mig i llarg termini.

Entre tots hem de repensar el govern i el finançament d'aquestes institucions, la manera de multiplicar i diversificar els seus ingressos, amb plena responsabilitat social. També cal impulsar una revisió i una reducció de les normes, per tenir una organització més adaptable i funcional, més competitiva i eficient.

En un món global, la velocitat del canvi és vertiginosa. L'adquisició del coneixement, la seva aplicació i el seu valor han adquirit noves i múltiples fórmules.

La UPF, per exemple, ha fet passes importants en aquest sentit, amb l'oferta d'un Grau Obert i diversos graus transdisciplinars i interuniversitaris i ha consolidat grups de recerca d'alt nivell, que treballen i són reconeguts a escala internacional.

En resum, he observat que la universitat necessita posar en valor la seva tasca davant la societat, explicar-la millor i rendir comptes, per establir més i millors ponts de diàleg amb els ciutadans, les institucions i el teixit productiu.

En reciprocitat, la ciutadania, màxima beneficiària en última instància, podrà ser més còmplice i participativa de les necessitats d'una institució tan important socialment, de les canviants i costoses prioritats del coneixement i de la importància de poder tenir les millors universitats del món al nostre país.

Us desitjo un feliç i productiu curs 2016-2017 i moltes gràcies per la vostra atenció.